

indhold, hvis man har et stærkt uddannelsesmæssigt afsæt eller mulighed for at udfolde sit talent i forhold til en i social henseende eller anden henseende fuldstændig håbløs situation.

Jeg nævner det mere, fordi jeg tror, at foråret og 1999 i øvrigt sagtens kan bruges til disse grundlæggende politiske debatter, som i høj grad, synes jeg, skal sætte mere substans på vores begreber om den personlige frihed, om staten og om beskyttelse af forskellige rettigheder og forpligtelser.

Med hensyn til hr. Henning Grove, som kommenterede bl.a. SF's forslag, skal jeg blot ganske kort erklære mig enig i hr. Henning Groves synspunkter, som jeg håber kan viderebringes i debatten. (*Afbrydelse fra anden næstformand* (Henning Grove)). Undskyld, hr. formand. Det giver mig så meget desto større anledning til at erklære mig enig i hr. Henning Groves synspunkter om grundlovens fleksibilitet.

Der er ikke tvivl om, at grundloven indeholder en fleksibilitet, som vi for alt i verden skal være ekstremt forsigtige med at sætte over styr, og som jeg derfor også synes har vist, som det blev påpeget af hr. Henning Grove, sin langtidsholdbarhed i forhold til de mangfoldige ændringer, vi har gennemført.

Hr. Kristian Thulesen Dahl tror jeg løb lidt galt i byen omkring tanken om høringer. Det er netop tanken, at høringer er et instrument til at udbrede debatten og ikke til at indsnævre den. Jeg tror ikke, vi har brugt udtrykket ekspertpanel. Vi har netop understreget tanken om høringer som et sted, hvor befolkningen kan komme til orde, og hvor samspillet i forhold til den juridiske ekspertise kan finde sted.

Til hr. Peter Duetoft, som fremhævede, at det, der har båret grundlovens ændringer igennem årene, har været store sager:

Det er jo så sandt, som det er sagt. Hvis vi tænker på grundlovsændringen i 1915, var det jo kvinders valgret og nedsættelse af valgretsalderen, der bar den. Tænker vi på grundlovsændringen i 1920, var det Genforeningen. Og går vi videre til 1939, var det afskaffelsen af Landstinget, hvilket jo ikke lykkedes, selv om det var snært på. Der manglede vist 12.000 stemmer, tror jeg, men det lykkedes altså ikke. Først senere, i 1953, fik man, som vi ved, ændret de to Ting til ét Ting, og tronfølgeordenen bar i virkeligheden den sag.

Så jeg synes, historien er en meget stærk påmindelse til os om, at der skal være en i befolk-

ningen bredt forankret forståelse for, at nu er der behov for at ændre grundloven.

Jeg synes, hr. Jørgen Estrup fremhævede en række eksempler, som er interessante, men som selvsagt også rejser en række fundamentale politiske betragtninger, som vi bestemt skal give os tid til at diskutere, og det er også det, jeg mener med den politiske debat. For sandheden er jo, at den rette balance mellem individets rettigheder og pligter i forhold til fællesskabet er en meget fundamental sag, som har et meget stort antal udløbere, herunder også menneskerettighedssituationen som et eksempel.

Jeg skal ikke gå længere ind i sagen, men blot sige, at vi har rigeligt stof til her i salen og ved høringer at diskutere de forskellige aspekter af grundloven.

Hr. Søren Søndergaard spurgte meget præcist, om han skulle opfatte køreplanen på følgende måde: to høringer, en her i foråret og en i efteråret og, hvis det nu falder for, en politisk betonet konklusion hen imod udgangen af året eller i det tidlige nye forår, enten i en forespørgselsdebat eller på anden måde, hvad Tinget nu måtte beslutte sig til efter forudgående politisk diskussion her i salen og i et udvalg.

Det er jeg sådan set enig i kunne være en god måde at gribe det an på. Og det kunne så igen have en række udløbere som konklusion.

Jeg skal ikke foregribe det, men over for hr. Kim Behnke kun benytte lejligheden til at erklære mig enig i, at høringerne for alt i verden ikke kun må bestå af eksperter. Jeg så meget gerne, at der f.eks. var repræsentanter for ungdomsorganisationerne, for de unge kræfter i vore politiske partier, og at der var engagerede politiske mennesker fra andre dele af samfundslivet; det kunne være naturfredningsorganisationerne, og det kunne være ældreorganisationerne.

Kort sagt: Vi skal ikke starte med at sætte grænser, vi skal starte med at åbne muligheder for, at debatten bliver så bred som overhovedet praktisk gørligt. Derfor også meget gerne i fuld offentlighed og som sagt helst en høring i foråret og en i efteråret.

Til hr. Jann Sjursen:

Hvis jeg skal gå bare en anelse ind i substansen af det sæt argumenter, hr. Sjursen nævnte, er jeg lidt i tvivl om, hvor meget vi egentlig kan overføre fra Norge til Danmark. For man kan vel ikke sige, at det politiske system er mere stabilt i Norge end i Danmark, og man kan vel